

§ 1, ændringsforslaget og § 2, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Sluttelig foretoges afstemning vedrørende forslag til lov om ændringer i myndighedsloven.

§ 1, ændringsforslaget, § 2, således ændret, og § 3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. [af Ib Thyregod m. fl.]

(Første behandling af lovforslaget (nr. 54) findes i tidenden sp. 1500, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1141).

Der var stillet 13 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages de to følgende sager på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om særleg indkomstskat m. v. [af Ib Thyregod m. fl.]

(Første behandling af lovforslaget (nr. 55) findes i tidenden sp. 1500, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1141).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om investeringsfonds [af Ib Thyregod m. fl.]

(Første behandling af lovforslaget (nr. 56) findes i tidenden sp. 1500, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1141).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ove Hansen: Jeg er tilfreds med, at vi omsider er kommet til et resultat med kooperationsbeskatningen, efter at vi nu i 5-6 år har beskæftiget os med problemerne, men jeg må dog tilføje, at det ikke er ligefrem med stor begejstring mit parti medvirker til lovforslagenes gennemførelse. Det er fremdeles min opfattelse, at ved andelsselskaber, brugsforeninger, forstår man medlemskredse, der i fællesskab foretager indkøb og fordeles varerne til medlemmerne; der sigtes ikke efter fortjeneste eller overskud; bliver der tale om overskud, fordeles dette til medlemmerne i forhold til deres køb, og derfor synes jeg, at en sammenligning i skattemæssig henseende imellem andelsselskaber og private selskaber ikke er rigtig.

Nå, vi skulle imidlertid komme til et resultat af det udvalgsarbejde, der har stået på i flere år, og det var derfor nød-

[Ove Hansen.]

vendigt, at vi fra alle sider afveg fra vore synspunkter og hver for sig gav indrømmelser; herefter foreligger der nu en betænkning, som vi kan tiltræde.

Det, der har gjort vort udvalgsarbejde vanskeligt i de år, vi har beskæftiget os med kooperationsbeskatningen, er ikke mindst, at der har foreligget et selvstændigt forslag fra venstre og et selvstændigt forslag fra det konservative folkeparti; to forslag, der på visse punkter afveg stærkt fra hinanden; ifølge venstres forslag skulle brugsforeningerne ind under den almindelige selskabsbeskatning, medens indkøbsforeninger, produktionsforeninger og salgforeninger skulle bevare den nuværende form for beskatning af kooperative virksomheder og andelsselskaber, men de konservative forlangte, at alle nu skulle behandles ens, de skulle altså beskattes som almindelige selskaber.

Jeg har flere gange herfra givet udtryk for, at jeg fandt, der var mere konsekvens i de konservatives forslag, fordi her var tale om ligestilling, når man nu endelig skulle beskatte andelsselskaber og kooperative virksomheder. Men sidste forår meddelte de konservative under udvalgsbehandlingen, at de nu forlod deres eget forslag og kunne gå med til en forhandling om venstres forslag, og mit parti var villig til på dette grundlag at gå ind i en nærmere forhandling. Sidste sommer arbejdede vi så i udvalget med venstres forslag, og det var hensigten, at vi sidste efterår skulle være kommet med et forslag her på grundlag af venstres forslag og det resultat, vi var nået til under udvalgsarbejdet. Så skete der det lidt overraskende, at de konservative i efteråret kom igen med deres selvstændige forslag. Vi mener, at vi nu må komme til en afslutning, og det har da nu også vist sig under udvalgsarbejdet, at man er samledes om venstres forslag, selv om det konservative folkeparti vel nok gerne havde set sit forslag gennemført.

Det, der generer os lidt, er, at den dividende, der gives fra kooperative selskaber, brugsforeninger og andelsselskaber, vil man gerne have beskattet. Vi kan ikke rigtig forstå, hvorfor denne dividende skal beskattes. Rabatter, bonusydelse o. s. v. er

jo fritaget for beskatning. Men vi er nu under udvalgsarbejdet kommet til et kompromis, således at dividenden kan fritages for beskatning, for så vidt man inden 6 måneder efter et regnskabsårs begyndelse oplyser medlemmerne om, hvad man agter ved regnskabsårets afslutning at give i dividende. Det er måske lidt mærkeligt at forlange, at en virksomhed, før driftsresultatet kendes, skal give oplysning om dividendens størrelse, men vi må acceptere disse vilkår og går nu — selv om vi stadig væk finder det lidt urimeligt — med til denne klausul med 6 måneders bestemmelsen.

Der har også været nogle problemer — det er klart — med hensyn til afskrivningsreglerne. Afskrivningsreglerne har hidtil for andelsselskabers og kooperative selskabers vedkommende ikke haft den betydning, som de har haft for de private selskaber, for her var det en formuebevægelse, der fandt sted, når nedskrivninger skulle foretages, modsat selskabsskatten, der jo går over driftsregnskabet. Jeg mener for øvrigt, at de kooperative selskaber ved nu at kunne tage disse afskrivningsregler i anvendelse, får en fordel, som de unægtelig ikke har haft tidligere. Man har ret ofte i den politiske debat talt om, at brugsforeninger ikke svarer skat; det har ikke været rigtigt, og det har da også været interessant under udvalgsarbejdet at konstatere, at man i og for sig ikke regner med, at der på grund af ændringerne i disse bestemmelser og vilkår for kooperationsbeskatningen bliver noget nævneværdigt større provenu til staten.

Finansministeren har under udvalgsarbejdet stillet nogle ændringsforslag til de tre lovforslag, der her er til behandling. Mit parti vil medvirke til disse lovforslags gennemførelse, og vi vil anbefale at stemme for de ændringsforslag, som finansministeren har stillet.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ib Thyregod): Det er naturligvis med stor glæde, jeg i dag kan konstatere, at der er opnået enighed om løsningen af dette gamle spørgsmål, kooperationskattespørgsmålet, på grundlag af venstres forslag. Vi har gentagne gange fremsat vort forslag her i folketinget med henblik på at finde frem til en løsning af dette spørgsmål.

Udgangspunktet var de to betænkninger,

[Ib Thyregod.]

som blev afgivet af den kommission, som behandlede spørgsmålet om kooperationsbeskatningen, og de udtalelser, der findes i disse betænkninger, hvorefter der ikke var lighed i beskatningen mellem kooperative virksomheder og den private handel.

Det spørgsmål, som herefter kom op, var så, hvorledes man bedst kunne tilstræbe en sådan lighed. Det hidtidige grundlag — det grundlag, som fortsat er gældende — er det, at man tager sit udgangspunkt i formuen, på dette grundlag beregner en fikseret indkomst og beskatter denne indkomst. Det nye grundlag, som dette forslag er udarbejdet på, og som også stemmer med de synspunkter, man fra butikshandelens side har fremført under kommissionsbehandlingen ifølge den før omtalte betænkning, er jo, at man må sidestille brugsforeninger med aktieselskaber. På den anden side er det helt klart, at man ikke uden videre kan sidestille brugsforeninger med aktieselskaber, fordi der er en række forskelle mellem aktieselskaber og brugsforeninger. Derfor er det helt klart, at man ikke bare kan stille et forslag, som uden videre overfører reglerne for engangsbeskatning af aktieselskaber direkte til brugsforeninger. Dette medførte igen, at der var en række spørgsmål, som måtte tages op til behandling, for at man kunne finde frem til den omtalte lighed. Der var for det første spørgsmålet om dividendens skattemæssige behandling; for det andet var der spørgsmålet om indkomstfradragene, og så var der endvidere navnlig spørgsmålet om afskrivningsgrundlaget vedrørende formuen.

Hr. Ove Hansen har allerede været inde på dividendespørgsmålet og kommenterede det resultat, man er nået til under forhandlingerne i udvalget, idet han sagde, at nu blev dividenden skattefri. Jeg mener ikke, det er rigtigt at fremstille det på denne måde. Det, der er sket, er, at dividenden principielt er skattepligtig på samme måde, som en dividende f. eks. er det i et aktieselskab eller for en købmands vedkommende; der har foreligget tilfælde vedrørende et købmandsaktieselskab, hvor en sådan dividende blev udbetalt, og hvor denne blev kendt indkomstskattepligtig. Principielt er altså dividenden skattepligtig; men hvis dividenden deklareres inden for de

første 6 måneder af det regnskabsår, for hvilket den skal gælde, kan den fradrages på samme måde som en rabatyldelse. Det har hele tiden været tanken, at rabatyldelser skulle kunne fradrages — det er også fortsat gældende — og det samme gælder altså en dividende, som fastsættes inden for den nævnte periode; men i virkeligheden er en dividende, der fastsættes inden for denne 6 måneders periode, jo en rabat, for den fastsættes med henblik på fremtiden og medfører en forpligtelse over for medlemmerne. Derfor mener jeg, at de principielle synspunkter, som vi har lagt vægt på, er ført igennem ved den beskatning, der her er tale om.

Så er der spørgsmålet om indkomstfradraget. Her kunne man naturligvis ikke uden videre gå ud fra de samme synspunkter som for aktieselskabernes vedkommende. Man har derfor undersøgt, hvordan forholdene har været dels for nystiftede selskaber, dels for ældre aktieselskaber og er på dette grundlag kommet til det resultat, at fradraget skal sættes til $1\frac{1}{4}$ pct. af formuen.

Også spørgsmålet om afskrivningsgrundlaget vedrørende formuen har været diskuteret, og jeg kan herom henvise til de endelige forslag, som de nu foreligger, og hvorefter man benytter saldoværdien. Men også andre synspunkter har været fremme, og jeg kan sige, at det, som var udgangspunktet for vore forhandlinger sidste sommer, var det notat, som finansministeren havde udarbejdet til brug for udvalget den 18. marts 1965. Det ændringsforslag, som nu foreligger til endelig vedtagelse på grundlag af venstres forslag, er på langt de fleste og væsentligste punkter i virkeligheden identisk med det, som man nåede frem til under sommerens behandling. Rent tidsmæssige grunde bevirkede, at man ikke kunne komme igen med et endeligt forslag; derfor måtte udvalgsbehandlingen genoptages, og den har altså ført til det opnåede resultat, som vi nu kan glæde os over.

Jeg vil også gerne pege på bestemmelserne om bl. a. indkøbsforeningerne, hvori man har tydeliggjort definitionen, og jeg vil gerne sige, at det ifølge vort forslag er brugsforeningerne, som går ind under den nye beskatningsform, medens salgs-, produktions- og indkøbsforeninger beskattes efter de hidtil gældende regler. Denne son-

[Ib Thyregod.]

dring er efter vor opfattelse rimelig ud fra det synspunkt, at den dividende, som betales i disse tilfælde, bliver beskattet hos modtageren som led i hans indkomst, og at der derfor ville blive tale om en dobbeltbeskatning, hvis man også lod den gå ind under beskatningen efter de nye regler. Jeg finder, det af denne grund og også af andre grunde er en rationel måde at foretage en sontring mellem brugsforeningerne på den ene side og de andre foreninger på den anden side. Dertil kommer, at problemet jo først og fremmest har været rejst og diskussionen har pågået imellem den private butikshandel og brugsforeningerne, og det er naturligvis også med henblik herpå, at lovforslaget omfatter dette område.

I henhold til det oprindelige lovforslag var det tanken, at man skulle gå ind for en forhøjelse af det skattefri fradrag for aktieselskaber fra 2½ pct. til 5 pct. Principielt anser vi stadig dette for at være rigtigt, men allerede på et tidligt tidspunkt under udvalgsbehandlingen var vi klar over, at det ikke ville være muligt at opnå flertal herfor, og det vil sige, at det skattefri fradrag, der er tale om for aktieselskabers vedkommende, bliver uforandret på 2½ pct., men de andre procenter i forslaget er fastsat under hensyntagen til denne ændring i vort forslag.

Jeg vil endvidere gerne gøre nogle bemærkninger om et spørgsmål, vi også har været en del inde på, nemlig spørgsmålet om sammenlægning af selskaber eller fusionsproblemet. Vi ved jo, at der sker en række sammenlægninger både af brugsforeninger og af andre foretagender — også inden for den private sektor — og vi må regne med bl. a. under hensyn til markedsproblemet, at det er af betydning, at så mange selskaber som muligt kan få lejlighed til at foretage sådanne sammenlægninger for at gøre sig konkurrencedygtige over for udenlandske foretagender, uden at det får skattemæssige virkninger, og jeg kan oplyse, at der heller ikke i udlandet er sådanne skatte-

mæssige virkninger. Derfor har vi også i udvalget presset på for at få en løsning på dette spørgsmål, således at ikke alene brugsforeninger, men også aktieselskaber blev fritaget for beskatning, på samme måde som der allerede nu er en mulighed for det med hensyn til banker. Jeg henviser her til bemærkningerne i udvalgsbetænkningen, hvoraf det fremgår, at der er enighed om, at der skal udarbejdes lovforslag, både for så vidt angår brugsforeninger og for så vidt angår aktieselskaber, med henblik på, at en sådan sammenslutning ikke får skattemæssige konsekvenser.

Noget af den tid, udvalgsbehandlingen har taget, har bl. a. været optaget af at finde frem til tilfælde, hvor der kunne være tale om, at en sådan sammenslutningsadgang for aktieselskabernes vedkommende kunne give anledning til misbrug, og det blev konstateret ved de forhandlinger, vi havde — og vi havde sagkyndig bistand fra skatte departementet og fra ligningsdirektoratet — at der var en række tilfælde, hvor det, hvis man gennemførte en fuldstændig fri sammenslutningsadgang uden skattemæssige konsekvenser, ville medføre misbrug. Derfor har vi også været enige om under udvalgsbehandlingen, at en lovgivning af denne art skal tage sigte på også at begrænse disse misbrug i videst muligt omfang, og der findes til brug for udvalget et notat om, i hvilke tilfælde der kan tænkes at foreligge sådanne misbrug. Jeg anser det for meget vigtigt, at man ved denne lejlighed også får løst spørgsmålet om sammenslutning mellem aktieselskaber, vel ikke direkte i form af lovgivning, men i form af en principbeslutning, som senere skal følges op. Det er altså også en konsekvens af det forlig, som her er fremkommet.

Det er glædeligt, at det har været muligt at løse dette gamle problem. Jeg skal ikke her gå ind på, hvad der tidligere er blevet sagt om venstres forslag, og hvilken kritik det har været udsat for. Jeg vil derimod gerne benytte lejligheden til at sige, at der jo har været fremsat mange urigtige påstande om

[Ib Thyregod.]

forslaget, men jeg tror, at efterhånden som lovreglerne kommer til at virke, vil disse kunne accepteres fra de forskellige sider som et bedre og mere ligeligt grundlag for parterne og dermed også bringe en afslutning på den gamle strid om dette spørgsmål, hvilket jo også for brugsforeningerne må være noget meget væsentligt.

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at sige, at jeg naturligvis har den allerstørste respekt for det arbejde, der udføres inden for brugsforeninger og inden for andelsvirksomheder i det hele taget. Jeg har nær tilknytning til det bl. a. gennem højskoler, hvor jeg ser, hvorledes elever fra udviklingslandene i høj grad har behov for at lære den danske andelsbevægelse at kende. Også ud fra dette synspunkt er jeg glad for, at det nu er lykkedes at finde en afslutning på dette spørgsmål, som nødigt skulle give anledning til yderligere debat.

Jeg har forstået, at alle partier i udvalget tilslutter sig de forslag, som nu foreligger. Derimod er der jo et konservativt mindretal, som vel ikke opretholder sine egne tidligere forslag, men som, idet man udtaler, at man agter at stemme for de her foreliggende forslag, alligevel kritiserer dem, idet man siger, at de ikke er tilstrækkelig omfattende.

Jeg har allerede redegjort for mine synspunkter vedrørende dette spørgsmål. Også det konservative forslag har jo sine undtagelser, idet man undtager mejerier og slagterier. Jeg mener derfor ikke, det skulle være mere konsekvent end venstres forslag. Jeg har forstået på den konservative mindretalsudtalelse, at man for så vidt er enig i, at venstres forslag løser problemerne vedrørende brugsforeningerne og den private handel, men blot mener, at det ikke er tilstrækkelig omfattende. Jeg mener, som jeg tidligere har fremhævet, at den sondring, vi har foretaget, er rationel, og jeg mener, at det problem, som her foreligger for udvalget, er løst gennem de forslag, der foreligger. Jeg er i høj grad tilfreds med, at det er lykkedes at opnå disse resultater gennem de forhandlinger, der her har fundet sted, og jeg kan derfor på mit partis vegne anbefale samtlige forslag her ved anden behandling.

Fanger: Da vi i 1959 gennemarbejdede loven om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v., hvorunder hører kooperationsbeskatningen, fik vi ikke denne ændret samtidig med den lov, vi fik gennemført i 1960 om beskatningen af aktieselskaber.

Siden da har det stået på dagsordenen at få denne beskatning ført à jour. Det konservative folkeparti har gang på gang fremsat lovforslag, som ville stille kooperationen skattemæssigt lige med de øvrige erhverv. Nærmest ved, at det lykkedes, var vi sidste forår, da den daværende finansminister kom med ændringsforslag til vort lovforslag, idet han og den socialdemokratiske gruppe fandt, at vort forslag var logisk i modsætning til venstres forslag, som fortsat ville beskatte produktions- og indkøbsforeninger efter en fiktiv indkomst beregnet efter formuen.

Da imidlertid finansministeren efter sammenbruddet af forligsforhandlingerne om nye skatter forlangte, at oppositionen skulle samarbejde om ét forslag, og da venstre kun ville forhandle om sit eget forslag, gik vi med til nærmere at undersøge venstres forslag. Det skete sidste sommer, men det viste sig, at venstres forslag ikke alene var en halv løsning, men at det yderligere ville være vanskeligt at administrere, idet der ville kunne opstå tvivlsspørgsmål om, hvorvidt en virksomhed skal beskattes efter det ene eller det andet system. Nu har imidlertid socialdemokratiet accepteret venstres forslag, og det er derfor dette partis ansvar, at vi ikke får en endelig løsning på dette problem. Vi forbeholder os fremefter fortsat at virke for vor løsning af problemet som en rationel løsning.

Derimod må vi med tilfredshed hilse, at finansministeren har lovet til efteråret at komme med et lovforslag, som tillader aktieselskaber og kooperative selskaber at slutte sig sammen, uden at det får skattemæssige konsekvenser, således som det allerede i stort omfang er sket med banker. I et dynamisk samfund som vort vil der i stort omfang være brug for sådanne sammenlutninger, der kan danne basis for en strukturrationalisering, og som ofte vil være en nødvendighed for, at virksomhederne kan klare sig over for store udenlandske koncerner.

A. C. Normann: Det radikale venstre er tilfreds med, at der nu omsider og i fuld enighed imellem de 5 udvalgsberettigede partier er tilvejebragt et resultat, som betyder, at vi ikke skal have den pinagtige strid om forholdet imellem brugsforeningernes og de private købmænds skatter løbende i det uendelige. Der er opnået et kompromis, og selv de konservative erkender nu, at der på dette område er nået en ligestilling.

Jeg opfattede ikke helt klart, i hvilken udstrækning og på hvilke områder hr. Fanger på det konservative folkepartis vegne ville forbeholde sig ret til at fortsætte med striden og fortsat pege på manglende ligestilling, men jeg gør opmærksom på, at det konservative folkeparti i sin mindretalsudtalelse i betænkningen anfører,

„at lovforslagene efter mindretallets opfattelse bortset fra brugsforeningerne ikke fuldt ud løser spørgsmålet om kooperationsens ligestilling med andre erhverv i skattemæssig henseende.“

Jeg går ud fra, at dette er korrekt opfattet, og at jeg har misforstået det ærede medlem hr. Fanger, at han enten har udtrykt sig for kort, eller at jeg ikke har forstået ham rigtigt. (Poul Møller: Det er betænkningen, det ærede medlem ikke har forstået!). Betænkningen synes jeg er ganske klar i den henseende. Den siger, at der ikke er opnået ligestilling bortset fra brugsforeningerne, og jeg tror, at det, der interesserer mange mennesker i denne sag, netop er spørgsmålet om brugsforeningsbeskatningen kontra beskatningen af de private købmænd. Det er nok den del, der optager offentligheden mest, endskønt jeg ikke benægter, at der naturligvis også er et problem med hensyn til indkøbsforeningerne. Det var nu rart, om det ærede medlem hr. Fanger eller en anden på det konservative folkepartis vegne ville erkende, at man vedstår, at der i henseende til brugsforeningerne nu er opnået en ligestilling.

Så længe jeg kan huske tilbage, har denne strid hidset lidenskaberne op på begge sider, til trods for at der var meget lidt indhold i striden. Jeg tror, der vil blive tale om meget, meget små forskydninger provenuæssigt som følge af den lovgivning, vi nu vedtager. Der var meget, som talte imod at beskatte dividenden i brugsforeningerne, og det er tvivlsomt, om

en sådan beskatning, hvis den var blevet meget effektiv, havde været til fordel for købmændene. Vel bliver dividenden nu i princippet beskattet, men det bliver sikkert meget få brugsforeninger, om overhovedet nogen, som ikke kan deklarere deres dividende 6 måneder før regnskabsårets afslutning.

Jeg havde så småt ventileret den mulighed, at man kunne vente til henimod regnskabsårets slutning med at deklarere dividenden, ikke så meget for at gøre det lettere at få denne gjort skattefri, for det vil den kunne blive alligevel, men fordi jeg mente det rigtigt at muliggøre, at dividendefastsættelsen blev så nøjagtig som muligt. Det kunne der ikke blive enighed om, og særlig afgørende er det måske heller ikke.

Vel har Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger, jeg havde nær sagt naturligvis, protesteret imod beskatningen af dividenden, men da forslaget sikkert vil få så ringe praktisk betydning, at det er tvivlsomt, om der overhovedet bliver tale om en forøget byrde for brugsforeningerne, tror jeg, disse vil finde lovgivningen rimelig, simpelt hen fordi de også har en betydelig interesse, som de ikke har lagt skjul på, i at få det gamle kampemne, der nu har forpestet luften i så mange år, bragt ud af verden.

Det er mest på grund af vanskelighederne ved en rimelig administration, at man har måttet opgive at få kooperative indkøbsforeninger o. lign. med. Disse foreningers uendelige forskelligartethed med hensyn til formål, lukket eller åben aftagerkreds og i andre henseender har gjort det meget vanskeligt at finde frem til håndterlige, generelle regler.

Jeg finder det rigtigt af finansministeren, at han stiller i udsigt en særlig lov, hvorefter aktiver, der kommer frem ved sammenslutninger af brugsforeninger, ikke skal beskattes, og ligeledes at andre aktieselskaber end banker skal kunne komme ind under samme regel.

Jeg tror, de regler, der kommer til at gælde for indkøbsforeninger, er rimelige, og kan ikke se, at man ikke godt kan lade andre end de af forslaget omfattede kooperative virksomheder få lov til at gå med ind under selskabsbeskatningen, hvis de

[A. C. Normann.]

ellers opfylder de principielle betingelser herfor; jeg er altså i den henseende enig med det konservative folkeparti, der har en ytring herom i betænkningen.

Jeg håber meget, at de meget flydende bestemmelser om brugsforeningernes fremtidige afskrivningsbasis ikke skal give anledning til alt for megen utilfredshed, men sætter her min lid til vort såre smidige skattedepartement.

Også de to følgelovforslag om særlig indkomstskat og om investeringsfonds kan det radikale venstre anbefale det høje ting at stemme for.

Poul Dam: Det positive udbytte af det udvalgsarbejde, der er foregået, er, at man fra venstres og de konservatives side har kunnet erklære, at man nu er nået frem til en ordning, der fuldt ud løser spørgsmålet om brugsforeningernes ligestilling med andre erhverv i skattemæssig henseende. At det konservative folkeparti ikke er tilfreds i øvrigt, og at en vis diskussion om den øvrige kooperations skattemæssige stilling kan fortsættes, må vel forventes, men for brugsforeningernes vedkommende skulle diskussionen altså nu være overstået.

Det, der er sket igennem de år, hvor man efterhånden har fået udvidet beskatningen af kooperationen, er en vigen fra de partiers side, som skulle være positivt indstillet over for kooperationen, over for en pågående propaganda fra venstres og de konservatives side. Ja, jeg forbeholder mig at være så stædig, at jeg mener, at selve denne problemstilling, hvorudfra vi har fået denne skattemæssige såkaldte ligestilling, er forkert. Kooperation og erhvervsliv er to vidt forskellige ting; ingen af de reelle grunde, der findes til at beskatte erhvervmæssige indkomster, findes, når det drejer sig om at beskatte kooperationen. Det er en eftergivenhed over for en hårdnakket propaganda, som man ser her, og det er der vel kun grund til at konstatere og beklage.

Det kan for øvrigt nævnes, at vi her er i en af de situationer, vi har været ude for en gang imellem, nemlig at der foretages en ændring, om hvilken man intet mere konkret ved. Vi ved ikke, om den nye skatteform vil indbringe mere eller mindre

end den gamle skatteform, og vi ved meget lidt om, hvordan den vil virke over for de enkelte brugsforeninger. Men det må tiden vise, og der er jo også en overgangstid, hvor de enkelte brugsforeninger kan finde ud af, om det betaler sig for dem at vente så længe som muligt.

Det, der navnlig har været diskuteret i udvalget — bortset fra det meget indviklede spørgsmål om fusion af brugsforeninger, der egner sig så udmærket til en prøvesag for højestere, hvis man ikke kunne klare sig med skriftveksling i den sammenhæng, hvilket man vel kan i nogen grad — er spørgsmålet om dividenden. Man har akkviesceret ved, at dividenden skal kunne fradrages, forudsat at den er fastsat et meget langt stykke tid før det endelige regnskab for det pågældende år foreligger. Den dividende, man herved kommer frem til, er jo imidlertid knap nok en dividende i normal forstand. Der er tale om, at man fikserer dividenden, at man har en eller anden form for fast rabat, som man giver til brugsforeningernes medlemmer, og det skal altså for fremtiden kaldes dividende. Jeg ved nok, at en række af de større brugsforeninger er nået temmelig langt i retning af at give en fast dividende, således at medlemmerne år efter år får de samme 4 pct. Men det er én sag.

Noget helt andet er, at man ved den nu foreslåede ordning i virkeligheden fjerner et af de væsentlige træk ved brugsforeningernes demokratiske opbygning, dette, at brugsforeningerne er medlemmernes foreninger, og at medlemmerne på normal, demokratisk måde på en generalforsamling godkender et regnskab og på grundlag af dette regnskab bestemmer, hvor meget der skal blive i virksomheden, og hvor meget der skal tilbagebetales medlemmerne i form af dividende. Denne demokratiske fremgangsmåde bliver for fremtiden så at sige umuliggjort. Brugsforeningerne bliver af lovgivningsmagten tvunget ind i en form, hvor man mere eller mindre kontormæssigt på forhånd fastsætter ordningerne. Jeg tror, at det for de mindre brugsforeninger, hvor demokratiet i gammeldags forstand endnu eksisterer, vil betyde et brud på dette; det er klart, at i de store brugsforeninger må det tage nye former; det ville være forkasteligt af mig at sige noget ondt om demokratiets

[Poul Dam.]

idé i de store brugsforeninger, men dets praksis kan måske en gang imellem være lidt besværlig. Jeg synes, at det er forkert, at lovgivningsmagten på denne måde griber ind i den demokratiske udvikling i brugsforeningsbevægelsen; men sådan som partiernes stilling har været, er det jo nu uundgåeligt.

Det har været sagt, at man her med glæde kunne fastslå, at der var enighed mellem de 5 partier i udvalget om disse lovforslag og om de ændringer, der er foreslået i betænkningen. Jeg tror nok, at man her har brug for en nuance i sprogbrugen. Der er tale om enstemmighed. Vi går alle sammen under tryk af omstændighederne med til at stemme for dem og håber, at vi kan få noget godt ud af dem, og at brugsforeningerne kan indrette sig efter de nye betingelser. Men enige om, at dette her er en fornuftig og god ordning, det er vi ikke, og det bliver vi ikke.

Johan Asmussen: Ja, jeg har jo ikke på mit partis vegne de samme vanskeligheder som hr. Poul Dam ved at nå frem til den opfattelse, at vi kan tilslutte os lovforslaget også i den skikkelse, som det nu vil få. Efter at man nu i en årrække gang på gang har haft og benyttet lejligheden til at give tilslutning til det arbejde, der har været gjort for at skabe en større ligestilling på dette område, er det naturligvis med tilfredshed man konstaterer, at vi nu endelig for så vidt er nået til, jeg ville dog trods alt tro, vejs ende.

Flere af de tidligere ærede ordførere har været inde på, at det også for brugsforeningerne var heldigt, at man var nået frem til et resultat, og det ville jeg tro også er rigtigt. Jeg kunne tænke mig, at det i virkeligheden er sådan, at selve andelsbevægelsen er for god til, at den nu i lang tid har måttet leve under den skygge, som det må have været gang på gang at få beskyldninger for, at den levede under et skatteprivilegium. Alene det, at denne argumentation vel nu må forstumme, er noget, som man i og for sig kan unde brugsforeningerne, også fra vor side, så også af den grund mener vi, det er særdeles heldigt, at man er nået frem til et resultat.

Vi er tilfredse med, at man har nået resultatet på grundlag af de forslag, som

venstre i årenes løb gang på gang har fremsat — jeg skal ikke gentage noget af argumentationen for det — derfor havde vi for så vidt også helst set, at det endelige lovforslag var blevet vedtaget i den skikkelse, som det havde oprindeligt, og hvis ændringsforslagene kom til afstemning, ville vi nok undlade at stemme i hvert fald i flere tilfælde; men det går jeg ud fra de ikke gør.

Et af de hovedpunkter, som har været undergivet ændring her i sidste omgang, er jo spørgsmålet om dividenden, og dér må jeg sige, at man kan næsten få ondt af hr. Ove Hansen, som var så glad ved at konstatere, at dividenden nu alligevel ikke skulle beskattes. Gang på gang har de følgende ordførere jo fortalt hr. Ove Hansen, at det faktisk ikke var dividenden, det drejede sig om, og det synes jeg også der kan være grund til at fastslå. Når det, som man kan fradrage, er noget, der fastsættes midt i det regnskabsår, som det drejer sig om, så kan man for min skyld godt kalde det dividende, men jeg kan ikke se rettere, end at det i virkeligheden er nogenlunde det samme som rabat; efter mine begreber svarer det ikke til selve begrebet dividende. Det er et spørgsmål, hvor meget det betyder, og det er vist i virkeligheden sådan, som hr. Ib Thyregod fastslog, at principielt står det fast, at dividende i egentlig gammeldags forstand skal beskattes. Om det så giver mere i statskassen, skal jeg ikke prøve at gøre mig klog på.

Vi beklager, at man er gået bort fra forhøjelsen af indkomstfradraget for aktieselskaber fra 2½ til 5 pct.; vi finder, det havde været rigtigt, om man havde fastholdt den forhøjelse, af de ofte anførte grunde. Jeg skal heller ikke komme dybere ind på det her; men jeg forstår, at det er noget, som man har måttet bøje sig for i dette forlig. Det er vel på den anden side et problem, som man senere kan komme tilbage til, og som man utvivlsomt vil komme tilbage til.

Endelig skal jeg sige med hensyn til problemet om de skattemæssige konsekvenser af sammenslutninger af aktieselskaber og brugsforeninger, at også dér kan vi med glæde notere, at der nu åbenbart er opnået enighed, også med finansministeren, om, at de regler, som har været praktiseret for banker, også bør anvendes over for er-

[Johan Asmussen.]

hvervsmæssige selskaber. Vi kan med så meget desto større tilfredshed konstatere det, som det netop var et spørgsmål, der blev fremdraget af mit partis ordfører, hr. Rimstad, ved tredje behandling af finansloven den 24. marts i år i tilknytning til tekstanmærkning nr. 20 til § 1, der netop drejer sig om det problem. Finansministeren har jo, når spørgsmålet tidligere er blevet berørt — og det er blevet berørt meget kraftigt fra Erhvervenes Skattesekretariat — været overordentlig både henholdende og træg med hensyn til en positiv stillingtagen på det punkt. Lidt mere positivt kom der frem i finansministerens svarbemærkning til hr. Rimstad, og endelig er det åbenbart nu under udvalgsbehandlingen lykkedes udvalget at få finansministeren helt over i enigheden — jeg sagde ikke evigheden, men enigheden. Nu er altså kun tilbage at håbe, at der så snart som muligt bliver gjort alvor af det; det vil uden tvivl have den største betydning for dansk erhvervsliv.

Med disse bemærkninger kan jeg altså give tilsagn om vor tilslutning til lovforslagene i den nu foreslåede affattelse.

Niels Westerby: I liberalt centrum er vi fuldstændig klar over, at tilpasning og strukturforandring er noget, der må ske i det danske erhvervsliv. Det, det drejer sig om, er ikke at forhindre, at vi får større enheder, men om vi kan leve med de større enheder og menneskeliggøre dem; det er noget, der ligger uden for denne debats rækkevidde. Det er bl. a. derfor, vi fra liberalt centrum side med tilfredshed hilser de ord i betænkningen om, at der vil blive fremsat et lovforslag, der bortskaffer de skattemæssige hindringer for en sammenlægning af virksomheder, altså på den måde at de vilkår, der gælder for bankers sammenslutning, også kommer til at gælde for aktieselskabers sammenslutning, og at også skattemæssige hindringer for kooperative virksomheders sammenslutning falder væk. Det ser vi på med glæde. De store enheder er nødvendige, de er uundgåelige, men de rejser en lang række problemer, bl. a. dette: hvordan skal vi menneskeliggøre tilværelsen i de store virksomheder? Men det er noget, man må tage op i en anden for-

bindelse. Den side af sagen er vi særdeles tilfreds med.

Dernæst over til spørgsmålet om selve ligestillingen mellem Kooperationen på den ene side og den private handel på den anden side. Med hensyn til dividenden må man vel principielt sige, at det er en besparelse, som medlemmerne får ved at slutte sig sammen i foreninger og drive en vis virksomhed til fordel for medlemmerne. Det er en besparelse, de får, og deraf må man vel i og for sig kunne slutte, at der er noget forkert ved at ville indføre beskatning på dette område.

Det er derfor absolut ikke med begejstring, at liberalt centrum ser på et lovforslag, der vil stramme de skattemæssige vilkår for vor andelsbevægelse, det vil i dette tilfælde sige for brugsforeningerne. På den anden side må man jo erkende, at brugsforeningerne i mange henseender har antaget en almindelig forretningsmæssig karakter. Det er tit vanskeligt at sige, om det kun er medlemmer, som handler dér, eller der også er andre end medlemmer, der handler dér; navnlig i de større byer må man vel sige, at brugsforeninger og almindelige købmandsbutikker i deres fremtræden og i befolkningens opfattelse sidestilles og vel også nok bør sidestilles. Det er derfor et spørgsmål, om man kan lade den egentlige andelstanke stå helt klart på dette område over for det hensyn, at der næsten sker en mentalhygiejnisk forgiftning ved den evige strid imellem navnlig købmændene på den ene side og brugsforeningerne på den anden side.

Det, der altså skal bære dette lovforslag igennem, må efter min opfattelse blive, om denne strid er bragt ud af verden, om det er sådan, at brugsforeningerne accepterer den behandling, de får igennem dette lovforslag, og om det på den anden side er sådan, at købmændene er tilfredse med dette lovforslag. Nu fremgår det jo ikke af udvalgets betænkning, om dette er tilfældet. Der står kun, at organisationerne har besøgt udvalget; der står ikke noget om, hvordan de har set på dette lovforslag. Derfor må det vel være sådan — det har mange af de ærede ordførere jo været inde på — at en strid, en lang strid, bringes ud af verden ved dette lovforslag; det har man jo sagt

[Niels Westerby.]

i mere eller mindre svulstige vendinger fra forskellig side.

Men er det nu sådan, at denne strid bliver bragt ud af verden? Er det sådan, at brugsforeningerne accepterer det, der sker? Er det sådan, at købmændene er tilfredse med det, der sker? Eller vil striden fortsætte, selv om dette lovforslag bliver vedtaget? Jeg vil derfor gerne navnlig af udvalgsformanden eller af ministeren eller af andre i udvalget — især da liberalt centrum jo ikke har deltaget i udvalgsarbejdet og ikke kan komme til det — have oplyst, hvordan man kan forvente, at reaktionerne vil blive i det private forretningsliv på dette område, hvordan man kan forvente, at reaktionerne vil blive fra brugsforeningernes side. Er det sådan, at der er tilfredshed fra disse to sider, eller at man i hvert fald til en vis grad accepterer ordningen, og at der derudfra er udsigt til, at striden bringes ud af verden, og at den mentalhygiejniske forgiftning, som den hidtidige situation har medført, kan bringes ud af verden, ja, så er der vel god grund til at gennemføre det fremsatte lovforslag med de foreslåede ændringer. Jeg vil derfor stille det spørgsmål til udvalgets formand og til ordførerne for de udvalgsberettigede partier, hvordan reaktionerne vil blive fra brugsforeningsside og fra købmandsside på dette lovforslag. Bl. a. heraf vil liberalt centrum's stilling afhænge ved tredje behandling.

Til sidst vil jeg i forbindelse med det spørgsmål, som er rejst fra det konservative folkepartis side, om den tilsigtede ligestilling mellem brugsforeninger og detailhandelen, ikke også bør gælde indkøbsforeninger, salgsforeninger og produktionsforeninger, bemærke, at der er en vis logik i det, en vis konsekvens, ja, man må næsten sige stringens i også at lade ligestillingen omfatte andre grene af andelsbevægelsen. Jeg føler mig ikke helt overbevist af det ærede medlem hr. Ib Thyregods betragtninger om, at de skattemæssige forhold for salgsforeninger og indkøbsforeninger kan motivere en sondring mellem brugsforeninger på den ene side og salgs- og indkøbsforeninger og produktionsforeninger på den anden side. Hvis det er således, at man kan gennemføre det lovforslag, som foreligger i dag, så bør man

i høj grad efter min opfattelse også overveje de konservative tanker om at udstrække det videre.

(Kort bemærkning).

Fanger: Det er et svar til hr. A. C. Normann, der ikke kunne forstå, hvem der blev ligestillet. Det siger vi jo sådan set i betænkningen, at nu bliver brugsforeningerne beskattet på lige fod med det øvrige erhvervsliv, men det, man lader tilbage, er produktionsforeningerne, indkøbs- og salgsforeningerne og flere, som man fortsat vil beskatte efter en fiktiv indkomst. Det er på dette område, vi fortsat vil arbejde for en ligestilling med hensyn til skatterne.

(Kort bemærkning).

A. C. Normann: Jeg benytter lejligheden til at sige tak til det ærede medlem hr. Fanger, fordi han ganske klart udtaler, at der nu efter hans opfattelse, efter konservativ opfattelse, er tilvejebragt ligestilling mellem købmændene og brugsforeningerne. Det var det, der var afgørende; jeg havde altså faktisk misforstået det ærede medlem. Jeg er glad for, at denne misforståelse hermed er bragt ud af verden.

Må jeg lige have lov at sige til hr. Poul Dam, at jeg er naturligvis ked af, at min bemærkning om, at der nu var tilvejebragt enighed mellem de udvalgsberettigede partier på dette område, afkræftes af hr. Poul Dam, der siger, at vi ikke er enige om, at dette er et fornuftigt og rimeligt lovforslag. Jeg må sige, at havde det været mig, der havde haft den opfattelse efter alt, hvad der foreligger og med hele baggrunden for denne enighed, hvis ikke jeg kunne anse det for fornuftigt og rimeligt, så ville jeg ikke have kunnet stemme for lovforslaget. Men det bekræfter, hvad jeg somme tider har haft lejlighed til at sige, at man godt kan skifte standpunkt uden at skifte mening.

Svend Haugaard: Hr. Ove Hansen sagde, at dette lovforslag var et kompromis, og det bærer det i høj grad præg af; det er som så mange andre kompromiser temmelig rodet. Jeg tror, at loven bliver meget, meget svær at administrere, og at det bliver svært at opdele de forskellige grupper. Man kan

[Svend Haugaard.]

sagtens gøre det teoretisk, men når man skal til at gøre det i praksis, så vil det give meget store vanskeligheder. Jeg tror, denne lovgivning vil vise sig ulogisk, og jeg tror, at den snart vil føre mere med sig, men den vil da næppe i hvert tilfælde give et større provenu.

Jeg mener, at et meget betydeligt gode ved lovforslaget er dette, at vi nu har hørt, at man også fra konservativ side mener, at brugsforeningerne nu beskattes på lige fod med de private handlende. Det vil altså sige, at man erkender, at hvis de private nu for eftertiden ikke kan klare sig, så er det, fordi de arbejder mindre effektivt. Det er i hvert fald en meget betydelig fordel, at vi nu ved denne lejlighed får det slået fast. Jeg havde personlig regnet med ikke at ville stemme for lovforslaget, men jeg synes nu, at det sidste, der er kommet frem, gør, at jeg dog alligevel vil stemme for det, selv om jeg indrømmer, at lovforslaget ikke er særlig godt.

Hr. Ib Thyregod hævdede, at der var nok forskel på aktieselskaber og andelsselskaber, men at de dog alligevel skattemæssigt set skulle ligestilles. Så kom der en række pæne ord om andelsselskabernes betydning, for at vi ikke skulle tro, at man var ude efter dem. Men jeg vil gerne fremhæve, at andelsselskaber er ikke aktieselskaber. Der er en meget betydelig principiel forskel, først og fremmest med hensyn til kapitalens anvendelse. Det er ikke forkert, når man gang på gang har sagt, at i aktieselskaber er kapitalen herre, mens derimod i andelsselskaberne er kapitalen tjener.

Hr. Ib Thyregod sagde også, at dividenden var principielt skattepligtig. Det mener jeg ikke er rigtigt. Jeg mener, at dividenden er en besparelse, der ikke er skattepligtig, og når nu man forlanger, at den skal deklareres 6 måneder efter regnskabsårets begyndelse, for at den kan være skattefri, ja, så forstå det, hvem der kan. Den bliver altså skattefri, når den deklareres efter 6 måneders forløb, men jeg vil gerne have en nærmere forklaring af forslagsstilleren på det logiske heri. Hvad er årsagen til, at denne dividende, som har været anvendt af brugsforeningen igennem 100 år, nu pludselig skal ændres skattemæssigt? Bevares, vi kan sagtens gennemføre det,

man kan godt fastlægge dividenden efter de 6 måneders forløb, men hvad er argumenterne, hvad er den logiske forklaring på, at man forlanger, at det skal være efter de 6 måneders forløb? Det var i og for sig rart at få en klar forklaring herpå.

(Kort bemærkning).

Poul Dam: Til hr. A. C. Normann vil jeg gerne sige, at hvis man i almindelighed er modstander af en særlig beskatning af kooperationen, så bliver man jo ikke pludselig tilhænger af den. Derfor kan man godt stemme for disse lovforslag. For øvrigt troede jeg ikke, hr. A. C. Normann var så ukendt med, at man kan stemme for ting, man ikke er særlig begejstret for.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ib Thyregod): Jeg vil gerne have lejlighed til at svare på de spørgsmål, der er stillet mig dels af hr. Niels Westerby, dels af hr. Svend Haugaard. Vi har i udvalget arbejdet på at opnå så bred en tilslutning til vore tanker som muligt. Jeg kan naturligvis ikke sige, hvorledes man fra butikshandelens side eller fra brugsforeningernes side i enkeltheder stiller sig til det lovforslag, som her foreligger, og jeg mener heller ikke, det er vor opgave i alle detaljer at forsøge på at optræde som forligsmæglere. Vi har forsøgt at skabe bred tilslutning til det, der er opnået enighed i folketingsudvalget — med det mindretal, som tidligere har været omtalt — og jeg mener, at dette i sig selv må være tilstrækkeligt til, at der er saglig basis for de foreliggende lovforslag.

Om produktions-, salgs- og indkøbsforeninger vil jeg henvise til, hvad jeg tidligere har sagt om grunden til den forskel, der her gøres. Til hr. Svend Haugaard vil jeg sige, at jeg fuldt ud er klar over, at andelsselskaber ikke er aktieselskaber, men at der er afgørende forskelle. Det er også derfor, lovforslaget her arbejder med tillempe aktieselskabsregler. Da der hverken kan være tale om direkte personbeskatning eller direkte aktieselskabsbeskatning, finder man tillempe regler frem; det har man gjort for at skabe ligestilling.

Endelig var der det spørgsmål, om dividenden skulle betegnes som en besparelse, der ikke var skattepligtig. Her vil jeg gerne

[Ib Thyregod.]

nævne, som jeg har nævnt ved andre lejligheder, at der foreligger en højesteretsdom fra 1943, som fastslår, at udlodninger beregnet efter omsætning til aktionærer i et købmandsindkøbsselskab indgik under beskatning. Hvis man fører dette synspunkt videre, må det føre til tilsvarende synspunkter, ikke efter lovgivningen, men ud fra lighedssynspunkter i forhold til brugsforeninger. Tilsvarende synspunkter har embedsmændene givet udtryk for i kooperationskattebetænkningen, og det er disse synspunkter, vi har ført ind i lovgivningen. Man kan naturligvis altid vælge, hvad man ønsker at have i en lovgivning; her er det altså ud fra et ønske om lighed, at man har ført dette synspunkt ind. Om man siger 3 måneder eller 6 måneder, er naturligvis ikke det afgørende. Det afgørende er, om der principielt er tale om beskatning eller principielt ikke tale om beskatning.

Niels Westerby: Jeg er naturligvis enig med hr. Ib Thyregod i, at det ikke er meningen, at folketinget skal administrere det, brugsforeninger og butikshandel går ind for. Jeg er naturligvis også enig med hr. Ib Thyregod i, at det er af værdi, at der er bred enighed om denne lovgivning her i folketinget. På den anden side er der visse erfaringer, der tyder på, at hvis kampen fortsætter mellem købmændene på den ene side og brugsforeningerne på den anden side, er der ved en given lejlighed politiske partier, der vågner op og begynder at tage parti i denne strid. Hvis man derfor vil sige, at det, der skal bære denne lovgivning igennem, er den brede enighed, er det vigtigt, hvordan den bliver accepteret af brugsforeningerne og af købmændene. Hr. Ib Thyregod sagde, at han ikke kunne sige noget om, at det ville blive accepteret i alle enkeltheder af de to organisationer. Men så vil jeg gerne spørge udvalgsformanden, om det er sådan, at de i det store og hele kan forventes at ville gå ind for principperne i denne lovgivning.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Det er vist ikke normalt, at en minister takker for, at der opnås enighed om lovforslag, som ikke er fremsat af regeringen. Men jeg føler alligevel trang til her at give udtryk for tilfredshed med, at der nu endelig er opnået enighed om dette meget vigtige spørgsmål dels på grundlag af venstres lovforslag, dels på grundlag af de ændringsforslag, jeg har stillet. Jeg synes, det er vigtigt, at vi nu er nået så vidt, at vi kan sige, at den årelange diskussion om brugsforeningsskat kontra købmandsskat nu kan slutte. Jeg har da også forstået det, der er sagt herfra i dag fra konservativ side — i overensstemmelse med det, man har skrevet i betænkningen — sådan, at det konservative folkeparti er enig i, at hvad brugsforeningerne angår, har man nu løst de problemer, der var omkring brugsforeningsskatten, og det synes jeg er meget væsentligt. Jeg er enig med hr. Niels Westerby i, at det er væsentligt, at vi nu ikke fortsætter den ofte urimelige strid, der har været om brugsforeningsskatten.

Jeg vil gerne sige om fusionerne, at det er rigtigt, at jeg har været noget tilbageholdende. Jeg tror, det er fornuftigt at være tilbageholdende med skattemæssige ændringer. Men det betyder ikke, at jeg har været imod ændringer, der ville gøre det muligt at sammenslutte aktieselskaber ud fra rent tekniske synspunkter, uden at disse selskaber derefter blev belastet urimeligt skattemæssigt. En sådan opfattelse har jeg aldrig haft. Jeg mener, at man bør tillæggelægge skattelovgivningen på en sådan måde, at man får det bedst mulige resultat ud af det for erhvervslivet og for produktionen. Det, der har været min betænkkelighed, har jo været, om man ved disse fusioner kunne skaffe sig særlige skattemæssige fordele, at man altså tilvejebragte fusionerne, ikke først og fremmest fordi det var et produktionsfremskridt, men fordi man her kunne spare nogle penge i skat. Derfor vil jeg gerne lige sætte en streg under den del af udtalelsen i betænkningen om dette spørgsmål, hvor jeg har givet tilslutning til at gå

[Finansministeren.]

et skridt i den ønskede retning, nemlig det sidste punktum, der siger, at reglerne herom dog bør udformes således, at de ikke kan udnyttes til at skaffe aktionærer eller selskaber utilsigtede skattemæssige fordele. Det skal også med. Det er man altså enig om i udvalget, og jeg vil gerne have lov til at konstatere her, at det er på det grundlag, disse regler skal udarbejdes.

Endelig en bemærkning til hr. Fanger, som mente, at socialdemokratiet nu havde accepteret venstres løsning, medens den tidligere finansminister nærmest var stemt for det konservative forslag. Det er ikke helt rigtigt. Vi har accepteret, at der på grundlag af venstres forslag kunne nås en løsning, og har stillet en række ændringsforslag, som der er opnået enighed om. Jeg hilser altså med tilfredshed, at man nu formentlig og forhåbentlig kan afskrive den årelange strid om brugsforeningsbeskatningen.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Ib Thyregod): Jeg bliver vist lige nødt til at sige, at jeg kan ikke udtale mig på organisationernes vegne, hverken på købmandsforeningernes eller brugsforeningernes. Jeg kan ikke sige mere om deres standpunkt, end jeg allerede har gjort.

Hermed sluttede forhandlingen.

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om ændring i lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. [af Ib Thyregod m. fl.].

Ændringsforslagene nr. 1-12, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 13, § 2, således ændret, og § 3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring i lov om særlig indkomstskat m. v. [af Ib Thyregod m. fl.].

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 2, § 2, således ændret, og § 3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Sluttelig foretoges afstemning vedrørende forslag til lov om ændring i lov om investeringsfonds [af Ib Thyregod m. fl.].

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 2, § 2, således ændret, og § 3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om indskud på kapitalbindingskonti.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 150) findes i tidenden sp. 4257, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1153).

Der var stillet 11 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.